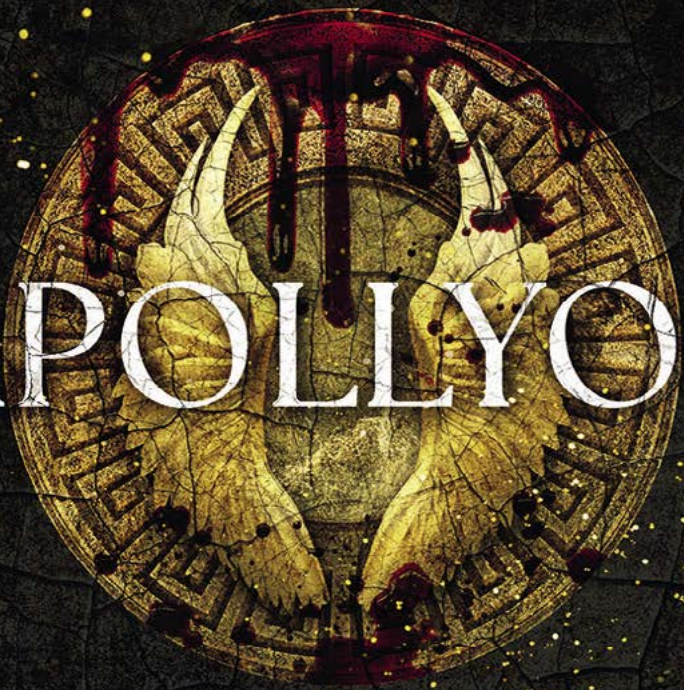
SÉRIE KONVENT

APOLLYON

AUTORKA BESTSELLERU Z KRVE A POPELA

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

FRAGMENT

Apollyon

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Jennifer L. Armentroutová
Apollyon – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

APOLLYON

Jennifer L.
Armentroutová

Přeložil Zdík Dušek

FRAGMENT

APOLLYON copyright © 2013, 2022, 2024 by Jennifer L. Armentrout
All right reserved
Cover and internal design 2024 by Sourcebooks
Cover design by Nicole Hower
Translation © Zdík Dušek, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-253-8014-7
ISBN e-knihy 978-80-253-8012-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-8020-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-8021-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Přátelům, kteří mi pomáhají, abych si uchovala příčetnost,
když si hraju ve fiktivních světech

1. kapitola

Krev mi vřela touhou po boji. Svaly na mě křičely, ať udeřím. Myšlenky mi obestíral opojný, jantarový opar síly. Byla jsem apollyonka. Ovládala jsem čtyři živly, i pátý a nejmocnější, *ákášu*. Dodávala jsem sílu bohobijci. Byla jsem jeho zdroj i eso v rukávu. Já jsem byla začátek a on konec. A spolu jsme byli *všechno*.

Přesto jsem nemohla dělat nic víc než přecházet sem a tam, zavřená v kleci a bezmocná kvůli znamením vyrytým do stropu nade mnou i mřížím, které ukoval bůh.

„Alex."

A samozřejmě jsem nebyla sama. Kdepak. Moje osobní peklo bylo večírkem pro dva. Nebo spíš pro tři… svým způsobem pro čtyři. Což zní zábavněji, než to ve skutečnosti bylo. Hlasy… V hlavě se mi ozývalo až příliš mnoho hlasů.

„Vzpomínáš si?"

Otočila jsem hlavu doprava a zatnula pěsti. Cítila jsem, jak se mi natáhly svaly a křuply klouby. Zopakovala jsem stejný pohyb i doleva. Pořád jsem pohybovala prsty – malíčkem, prostředníčkem, ukazováčkem… znovu a znovu.

„Alex, já vím, že mě slyšíš."

Ohlédla jsem se přes rameno a vycenila jsem zuby. Tenhle čisťák u mě měl vroubek o rozměrech kaňonu. Na druhé straně mříží stál

Aiden St. Delphi. Tady představoval nezdolnou sílu, ale kdyby nás neoddělovala Hefaistova a Apollónova ochrana, byl by bezvýznamná nicka.

Ne. Ne. Ne.

Ruka se mi proti mé vůli zvedla k růži vybroušené z krystalu a prsty jsem přejela po jejích hladkých a jemných hranách. Aiden pro mě byl naopak vším.

Mezi spánky mi projela ostrá bolest. Zavrčela jsem, vrhla po něm nenávistný pohled a otočila se čelem k betonové stěně. „Měl jsi mě nechat na elixíru."

„Naopak jsem ti ho nikdy neměl podat," odpověděl. „Nebyl to správný způsob, jak ti pomoct."

Studeně jsem se zasmála. „Tvoji pomoc nepotřebuju."

Odmlčel se. „Vím, že tam pořád jsi, Alex. Pod tím spojením jsi to pořád ty. Dívka, kterou miluju."

Nadechla jsem se, ale nevyšla ze mě žádná slova. Z paměti se mi vynořily vzpomínky na to, jak stojím u potůčku a říkám Aidenovi, že ho miluju, následované nekonečným proudem myšlenek a činů zaměřených na něj.

Kroužily mi hlavou vzpomínky uložené během řady měsíců, ne-li let, až už jsem nedokázala rozeznat, co je minulost, co přítomnost a co se mělo teprve stát.

„Před pár dny jsi mi řekla, že mě miluješ," řekl Aiden, jako by vycítil, co se mi honí hlavou.

„Před pár dny jsem byla nadopovaná a schovávala jsem se ve skříni. Kvůli tobě." Prudce jsem se k němu otočila, právě včas, abych zahlédla, jak sebou trhl. Výborně. „Vnutil jsi mi elixír."

Aiden se ostře nadechl, ale neodvrátil zahanbeně nebo provinile zrak. Díval se mi do očí, i když jsem věděla, že je celou duší nenávidí. „Vnutil."

Zhluboka, ztěžka jsem nabrala vzduch do plic. „Nakonec se odtud dostanu, Aidene. A zabiju tě. Pomalu."

„A zavraždíš všechny, na kom mi záleží, já vím. To už jsme probírali.“ Opřel se o mříže. Byl oblečený do černé uniformy strážce a tentokrát neměl na tvářích ani náznak strniště, ale pod jeho uhrančivýma očima se rýsovaly jasně patrně kruhy.

„Vím, že mi neublížíš, pokud by ses dostala ven,“ pokračoval. „Pevně tomu věřím.“

„To je smutné.“

„Co?“

„Že někdo tak pohledný jako ty může být tak neskutečně hloupý.“ Usmála jsem se a Aiden přimhouřil oči. Když z nich vyšlehl stříbrný blesk, věděla jsem, že jsem ťala do živého. Asi tak na tři vteřiny se mi tělem rozlil příjemný pocit, ale pak jsem si uvědomila, že jsem pořád v té zatracené cele. Provokování Aidena mi pomáhalo zabíjet čas, ale nic neměnilo.

Mohla jsem dělat lepší věci.

Zatím jsem musela jenom čekat na příležitost. V hlavě mi neustále bzučel tichý šum. Stačilo, abych se na něj napojila, ale jakmile si Aiden třeba jen pomyslel, že se k tomu chystám, začal mluvit. Přešla jsem k matraci na podlaze, sedla jsem si a přitáhla si kolena pod bradu. Dívala jsem se na Aidena, který se na oplátku díval na mě. A snažila jsem se umlčet hlas, který se ozýval, kdykoliv byl Aiden nablízku. Ten hlas se mi nelíbil a nerozuměla jsem mu.

Aiden si prohrábl vlasy a ustoupil od mříží. „Víš, co se tam venku právě teď děje?“

Pokrčila jsem rameny. Mělo mě to snad zajímat? Chtěla jsem se odtud jenom dostat a spojit se se svým Sethem. Potom, pokud byl můj otec pořád jako otrok v Catskills, ho osvobodíme. Můj Seth mi to slíbil.

„Vzpomínáš si, co Poseidon provedl s ostrovem Deity?“

Jak jsem na to sakra mohla zapomenout? Poseidon vyhladil tamní Konvent.

„Bude hůř, Alex. Polovina olympské dvanáctky chce vytáhnout do války proti Sethovi a Lucianovi,“ pokračoval. „A on to jistě ví. Možná

to dokonce chce, ale chceš to i ty? Víš, kolik nevinných zemře? A kolik jich už zemřelo? Smrtelníků i půlčáků? Dokážeš s něčím takovým žít?“

Teď jsem v podstatě nežila vůbec – byla jsem přece *v cele*.

„Protože hluboko uvnitř vím, že bys nedokázala žít sama se sebou, kdybys věděla, že jsi pomohla zabít tisíce, ne-li miliony – zvlášť ty půlčáky. Pochybovala jsi, jestli se máš stát strážcem, právě kvůli tomu, jak se s nimi zachází. Jestli Seth uskuteční svoje plány, všichni zemřou.“ Přesvědčení v jeho hlase mi lezlo na nervy. Stejně jako vášeň, která podbarvovala jeho slova. „A Caleb – vzpomínáš, co jsi cítila ke Calebovi…“

„Nemluv o něm!“

Povytáhl tmavá obočí a na okamžik se mu po obličeji rozlil překvapený výraz. V další chvíli se vrhl zpátky k těm zatraceným mřížím a pevně je sevřel v rukách. „Ano, *Caleb*, Alex! Vzpomínáš si, jak ses cítila, když zemřel? Jak sis vyčítala jeho smrt?“

„Sklapni, Aidene.“

„Vzpomínáš, jak jsi byla zničená a pět dní jsi zůstala v posteli? Jeho smrt ti zlomila srdce. Myslíš, že by chtěl, abys to prožila znovu? Zemřel, protože byl ve špatnou chvíli na špatném místě, ale tohle? Zemřou tisíce dalších Calebů a tentokrát to *bude* tvoje vina.“

Sklonila jsem hlavu ke kolenům a zacpala jsem si uši, ale tím jsem nezastavila vzdouvající se příval emocí ani ostrou, bodavou bolest za spánky.

A už vůbec jsem nezastavila jeho. „A co tvoje matka, Alex?“

„Drž hubu!“ zaječela jsem.

„Tohle nechtěla!“ Mříže se zachvěly, patrně od úderu jeho pěstí. To muselo bolet. „Zemřela, aby tě před tím ochránila. Jak se opovažuješ vzdát se a nechat je, aby s tebou takhle…“

Celá jsem se chvěla jako gumová páska, kterou někdo natahuje k prasknutí. „Drž…“

Bzukot v uších zesílil a přehlušil Aidena i všechno ostatní. Jakmile se ale v dalším okamžiku objevil *on*, rozlil se mi s krví do celého těla jako teplý, sytý med.

Poslouchej mě. V mysli mi zazněla jeho slova, konejšivá jako vlahý letní vzduch. *Poslouchej mě, Alex. Vzpomeň si, co spolu dokážeme, až se spojíme. Osvobodíme polokrevné – a tvého otce.*

„Alex," vyštěkl Aiden.

Bohové, to nemá na práci nic lepšího? Tělem mi projel Sethův podrážděný povzdech. *Odřízni ho, Alex. Nezáleží na něm, ale na nás.*

Vjela jsem si prsty do vlasů.

„Mluví na tebe, viď?" Aidenovi zazněla v hlase zlost. Mříže se opět otřásly. Tímhle tempem bude mít brzy klouby prstů na kaši. Stejně jako já mozek. „Neposlouchej ho, Alex."

Sethův smích zněl, jako když se přesypávají ledové jehličky. *Jde snad dovnitř? Slož ho, anděli, a uteč. Nikdo tě nedokáže zastavit.*

Zatahala jsem se za vlasy, až mě rozbolela kůže na hlavě.

„Alex, dívej se na mě." Naléhavý, zoufalý podtón v Aidenově hlase zasáhl tu část mého já, kterou jsem pořádně nechápala. Otevřela jsem oči a zadívala se do těch jeho. Měl je stříbřité jako měsíční svit. Byly to krásné oči. „Společně zvládneme přerušit pouto mezi tebou a Sethem."

Řekni mu, že ho nechceš přerušit.

Bylo úžasné… a děsivé, kolik toho můj Seth viděl a slyšel, když jsme byli spojení. Jako bych v sobě nosila další osobu.

„Alex," říkal právě Aiden. „I kdyby ses k němu dostala, vysál by tě jako démon. Možná by ani nechtěl, ale udělal by to."

Sevřelo se mi srdce. Před tím už mě varovala moje matka, před řadou měsíců. To byl taky jeden z důvodů, proč mě chtěla proměnit v démona. Byl to pomatený důvod založený na pokřivené logice, ale přesto…

To bych ti nikdy neudělal, Alex. Chci jenom, abys byla v bezpečí a šťastná. Chceš přece osvobodit otce, ne? Společně to dokážeme, ale jen pokud budeme spolu.

„Já se nevzdám," pokračoval Aiden. Na několik okamžiků zavládlo požehnané ticho. „Slyšíš to, Sethe? To se nikdy nestane."

Je otravný.

Oba jste otravní. A nahlas jsem řekla: „Není tu nic, čeho by ses mohl vzdát, Aidene."

Přimhouřil oči. „Naopak, je tu všechno."

Ta odpověď mi připadala divná. „Všechno" bylo přízrak toho, co bylo a nikdy se nemohlo stát. Věci se změnily ve chvíli, kdy jsem se spojila se svým Sethem. Dalo se to těžko vysvětlit. Když jsem před měsíci měla potíže se spánkem a spojení mi zklidňovalo mysl i tělo… Tohle bylo něco takového, jenže stokrát silnější.

Neexistovalo žádné *já*. Tak trochu jako před mým Probuzením neexistoval Seth. Teď už jsem to chápala. Jak pro něj bylo obtížné pobývat v mojí blízkosti, jak musel bojovat, aby ho nevtáhlo to, co se se mnou dělo. Teď jsme byli jen *my* – jediná bytost ve dvou oddělených tělech. Jedna rozdělená duše. Solaris a První…

Za očima mi vykvetla ostrá bolest.

Ne. Krev mi roznesla po těle jeho šepot. *Nemysli na ně.*

Zamračila jsem se.

Můj Seth mluvil dál. Stejně jako Aiden. Ale ten nebyl natolik hloupý, aby vešel do cely. I když jsem byla unavená a oslabovala mě ochranná kouzla, určitě bych ho vyřídila. Plynuly minuty, možná hodiny, během kterých ti dva likvidovali moje mozkové buňky.

Když bylo po všem, ochable jsem si lehla na matraci. Hlava mě bolela jako střep. Aiden odešel, jen protože někdo – můj strýc? – nahoře otevřel dveře, což obvykle znamenalo, že se něco děje. Překulila jsem se na bok a pomalu se protáhla.

Konečně, vzdychl Seth.

Rozevřela jsem prsty. Klouby mě bolely. *Brzy se vrátí.*

Nepotřebujeme moc času, anděli. Musíme jenom přijít na to, kde jsi. A pak budeme spolu.

Rty mi zvlnil mírný úsměv. Když jsem se soustředila dostatečně silně, na konci neustále přítomného pouta jsem cítila svého Setha. Někdy se přede mnou skrýval, ale teď ne.

Z paměti se mi vynořil obraz. Jeho zlatavá pleť a mírně vyklenutá obočí. Silný oblouk čelisti, který jako by se dožadoval toho, abych se ho

dotkla, i samolibý úsměv na jeho plných ústech. Bohové, byl nadpřirozeně krásný – studený a tvrdý jako mramorové sochy, které lemovaly budovu Konventu.

Ale… ale na ostrově Deity už žádné sochy nebyly. Nebylo tam nic. Poseidon všechno zničil a spláchl do oceánu. Budovy, sochy, písek i lidi – to vše zmizelo.

Sethův obraz se rozplynul.

V břiše se mi usadil neklid. Aiden měl v něčem pravdu. Na celé situaci mi něco dělalo starosti, vyvolávalo ve mně dojem, že jsem bezmocná, ale to jsem nebyla.

Byla jsem apollyonka.

Radši zase mysli na to, jak dobře vypadám. To se mi líbilo.

Některé věci se nikdy nezmění. Můj Seth měl pořád stejně velké ego.

Jeho obraz se vrátil. Na spáncích se mu vlnily vlasy barvy zlaté příze. Připomínal mi Adonise. Jenže ten nebyl plavovlasý. Díky znalostem předchozích apollyonů jsem věděla, že měl vlasy hnědé.

Kde jsi? zeptala jsem se.

Míříme na sever, anděli. Jsi na severu?

Povzdychla jsem si. *Nevím, kde jsem. Kolem jsou lesy. Teče tu potůček.*

To mi nepomůže. Na chvíli se odmlčel a já si představila, jak mě hladí po tváři. Zachvěla jsem se. *Chybíš mi, anděli. Týdny, kdy jsi byla nedostupná, mě přiváděly k šílenství.*

Neodpověděla jsem. Mně můj Seth nechyběl. Když jsem byla pod vlivem elixíru, ani jsem nevěděla o jeho existenci.

Seth se zasmál. *Děláš zázraky s mým sebevědomím. Máš říct, že ti taky chybím.*

Překulila jsem se na záda a pokusila se protáhnout si nohy. *Jaké to bude, až přenesu svou sílu na tebe?*

Chvíli mlčel a mě se začal zmocňovat neklid. *Nebude to bolet*, zašeptal jeho hlas. *Bude to, jako když jsme se dotýkali a objevovaly se tvoje runy. To se ti líbilo.*

Měl pravdu, líbilo.

Pronese se pár slov, nic velkého, a pak si vezmu tvoji sílu. Nevysaju tě, Alex. To bych nikdy neudělal.

Věřila jsem mu, a tak jsem se zase uvolnila. *Jaký je plán, Sethe? Určitě ho znáš.*

Chtěl vyřídit olympskou dvanáctku, než bohové najdou způsob, jak vyřídit nás. Podle pověsti nás mohl zabít jen jiný apollyon, ale ani jeden z nás si tím nebyl stoprocentně jistý. Všichni apollyoni se snažili odhalit případné skuliny a méně známé báje. Jakmile ale bohové zmizí, budeme vládnout my. Nebo Lucian. To jsem nevěděla a bylo mi to jedno. Chtěla jsem jenom být u svého Setha. Trpěla jsem zatraceně silnou úzkostí z odloučení.

Ne. Myslíš plán, abychom zase byli spolu?

Zalil mě Sethův pochvalný souhlas, jako bych právě vyšla na letní slunce. Vyhřívala jsem se v jeho paprscích jako hodné štěňátko s plným břichem. *Nakonec projeví slabost. Vždycky to tak dopadne. Zvlášť St. Delphi. Ty jsi jeho slabina.*

Ošila jsem se. *To jsem.*

Až se ti naskytne příležitost k útěku, využij ji. Nedrž se zpátky, anděli. Jsi apollyon. Jakmile se osvobodíš, věř, že tě nebudou moct zastavit. A jakmile zjistíš, kde jsi, přijdu pro tebe.

Věřila jsem mu.

Znovu mě zaplavila ta příjemná, opojná mlha.

Viděla jsi v poslední době Apollóna nebo jiného boha?

Ne. Od chvíle, co jsem se snesla z výšin elixírového opojení, žádného jsem neviděla a to bylo divné. Apollón se kolem mě ometal od mého Probuzení, ale v poslední době nic.

Otevřela jsem oči a zadívala se na mříže. Nebude je Hefaistos muset brzy posílit?

Bohové, doufala jsem, že ne. Pokud zeslábnou, totéž bude platit o ochranných kouzlech. A pak se odtud dostanu.

Seth řekl něco, z čeho se mi sevřely prsty u nohou, abych mu zase věnovala pozornost. *Kde jsi byla?*

Ukázala jsem mu mříže i svoje myšlenky. Vyjádřil pochybnosti. Hefaistovy výtvory jen zřídka slábly, ale já jsem se nevzdávala naděje… na jednu vteřinu. Tohle… tohle pouto byla jen náhražka. Můj Seth tu ve skutečnosti nebyl. Byla jsem sama… a v cele.

Nikdy mě nepustí. Aiden nikdy nedovolí, abych byla u tebe. V očích mě pálily slzy a v mém nitru se otevřela propast beznaděje. *A nikdy neuvidím otce.*

Ale ano, uvidíš. Nezáleží na tom, co udělá St. Delphi. Dostanu se k tobě. Bohové tvrdí, že může existovat jen jeden z nás, ale pletou se. Pouto se zvláštně stáhlo a opět uvolnilo. *Jsi moje, Alex – vždycky jsi byla a vždycky budeš. K tomuhle jsme byli stvořeni.*

V reakci na jeho slova mě zalilo teplo. Ale jiná část mého já, ta, v níž se ukrýval hlas, který jsem slyšela, kdykoliv u mě byl Aiden, ta, kterou jsem před Sethem schovávala, se sevřela odporem a přiměla mě pohladit růži zavěšenou na mém krku.

2. kapitola

O něco později – netušila jsem, jestli je den nebo noc, ani jak dlouho jsem spala – jsem byla sama. Neseděl tu Aiden a nepozoroval mě. Na druhém konci jantarového pouta nebyl Seth. Vychutnávala jsem si chvíli klidu.

I hlavu jsem měla celkem čistou.

Vstala jsem a přiblížila se k mřížím. Vypadaly normálně – jako stříbřitý titan –, ale problémem byla jemná síť vláken, jež je obklopovala.

Hefaistův výtvor mi pekelně lezl na nervy.

Zhluboka jsem se nadechla, sevřela jsem mříže v prstech a zabrala jsem. Po tyčích přeběhl záblesk modrého světla a chvíli se vznášel pod stropem u kouzelného znamení jako oblak jiskřivého kouře.

„Kruci," zahučela jsem a zase jsem ustoupila.

Pokusila jsem se přivolat ákášu. Nic se ve mně nepohnulo, necítila jsem ani ten nejmenší záchvěv. Zvedla jsem ruku a rozhodla se, že zkusím něco malého. Tedy malého pro mě.

Povolala jsem oheň.

Áááá… nic.

Po Probuzení mi tělo zaplavila síla natolik opojná, že jsem se přímo vznášela. Tomu pocitu se nic nevyrovnalo. Chápala jsem, proč démoni tak prahnou po éteru. Okusila jsem ji nicméně jenom na chviličku a od

té doby už ne, protože Apollón mě okamžitě srazil zatraceným božským bleskem.

Kretén.

Ten byl taky na mém seznamu těch, které zabiju.

Zašla jsem do koupelny, osprchovala se a vrátila jsem se k mřížím, abych je znovu otestovala. To mihotavé modré světlo bylo docela hezké. Aspoň jsem se měla na co dívat.

Vzdychla jsem. Dostávala jsem se do bodu, kdy bych nejradši prorazila zeď hlavou. Zapátrala jsem na druhém konci pouta po svém Sethovi, ale pořád tam nebyl. Mohla jsem ho zavolat a jistě by odpověděl, ale byla jsem si jistá, že se mě snaží osvobodit. Jelikož jsem neměla na práci nic lepšího, pokračovala jsem v testování jednotlivých úseků mříže.

Později, po době, která mi připadala jako hodiny, se nad schody otevřely dveře. Donesly se ke mně hlasy. Jeden patřil Aidenovi, ale ten druhý…

„Luku?“ zavolala jsem.

„Jdi pryč,“ pokynul mu Aiden příkře.

Dveře se zavřely a od schodů se ozvaly kroky. Jediného člověka. Přísahám bohům, že zvuk, který se mi vydral z hrdla, připomínal zvířecí zavrčení.

Objevil se Aiden s plastovým talířem, na kterém byla vejce se slaninou. Vyklenul na mě jedno obočí. „Vážně si myslíš, že k tobě pustím polokrevného?“

„Naděje umírá poslední.“ Půlčáci se dali snadněji ovládat donucovacími formulemi a moje schopnosti teď byly sakra silné. Aiden prostrčil talíř mezi mřížemi. Když jsem naposledy odmítala jídlo, nezabralo to. Jenom jsem hladověla a nakonec mi kvůli tomu nasadili elixír. Tentokrát bylo jídlo můj přítel.

Sáhla jsem po talíři.

Aiden natáhl ruku a chytil mě za zápěstí. Měl ji tak velkou, že ho obemkl celé. Nic neřekl, ale jeho oči, které teď připomínaly bouřková oblaka, jako by mě prosily, ať něco udělám. Ale co? Měla jsem si

vzpomenout na to, jak jsme byli spolu? Jak posedle jsem na něj myslela? Jak jsem toužila být s ním? Chtěl, abych si vzpomněla, jaké to bylo, když mi vyprávěl o noci, kdy zaútočili démoni a zmasakrovali jeho rodinu? A jaké to bylo, když mě objímal a obklopovala mě jeho láska?

To všechno jsem si pamatovala do všech podrobností.

Jenže emoce, které se k těm vzpomínkám dřív vázaly, zmizely. Vytratily se jako ozvěny minulosti. Aiden byl moje minulost.

Ne. Ne. Ne. To byl zase ten tichý hlas. *Aiden je budoucnost.* Z nějakého důvodu se mi vybavila ta zatracená věštkyně – bábi Piperiová. *Pozněj rozdíl mezi potřebou a láskou*, řekla mi. Jenže mezi nimi žádný rozdíl nebyl. Nemohla se pokusit vzdělat mě v něčem užitečném? Třeba jak překonat tyhle mříže?

Aiden mě pustil. Oči měl tvrdé jako betonové stěny. Ustoupil a já si odnesla jídlo k matraci. Kupodivu mě nechal jíst v tichu.

Tím ale jeho mlčení skončilo.

Dneska si chtěl povídat o našem prvním tréninku a o tom, jak jsem mu lezla na nervy, protože jsem nezavřela pusu. Když se dostal ke chvíli, kdy jsem napodobila jeho hlas, mimoděk jsem se usmála. Opravdu byl hodně podrážděný a nevěděl, jak si se mnou má poradit.

Jakmile mi zacukaly rty, Aidenovi se zablýsklo v očích. „Řekla jsi mi, že mluvím jako táta." To jsem opravdu řekla.

„A když jsem s tebou probíral základní pravidla, postěžovala sis, že budeš muset přestat šňupat koks." Aiden se usmál.

Moje rty málem odpověděly stejně. To se mi vůbec nezamlouvalo. Bylo načase změnit téma. „Nechci o tom mluvit."

Aiden se na kovové skládací židli opřel. Musela být pěkně nepohodlná. „A o čem chceš mluvit, Alex?"

„Kde je Apollón? Jelikož je můj pra-něco, cítím se zanedbávaná."

Založil si ruce na prsou. „Apollón nepřijde."

Ale? Zajímavé. Hned jsem našpicovala uši. „A pročpak ne?"

Aiden ze mě nespouštěl oči. „Vážně si myslíš, že ti to řeknu, když s tím hned poběžíš za Sethem?"

Položila jsem bosá chodidla na studenou podlahu a vstala jsem. „Neřeknu mu ani slovo."

„Mysli si o mně, že jsem blázen, ale nevěřím ti."

Vykročila jsem k mřížím a celou dobu jsem pozorně sledovala jeho obličej. Když jsem se přiblížila, jeho kamenný výraz dostal trhliny. Sevřel rty do úzké čárky a viděla jsem, jak skřípe zuby. I do očí mu pronikl ostražitější pohled. Když jsem se tentokrát dotkla mříží, zazářilo jen slabé světlo. Ty Hefaistovy řetízky nějak poznaly rozdíl mezi tím, kdy se jich jen dotýkám, a kdy se pokouším utéct. Chytré.

„Co to děláš?" zeptal se Aiden.

„Jestli mě pustíš, přísahám, že neublížím tobě ani těm, na kterých ti záleží." Chvíli mlčel.

„Ale mně záleží na tobě, Alex."

Naklonila jsem hlavu ke straně. „Mně se přece nic nestane."

„Ne. Nebudeš v bezpečí." Do očí se mu vkradl smutek, hned nato je ale zakryly jeho husté řasy. Varovně se mi stáhl žaludek. Vybavila jsem si střípky informací, které jsem zaslechla, když jsem byla pod vlivem elixíru. Bylo mi jasné, že se za jeho slovy skrývá něco víc.

„Co víš, Aidene?"

„Jestli odtud odejdeš a zároveň budeš pořád spojená se Sethem…, zemřeš," odpověděl chraptivě.

Zasmála jsem se. „Lžeš. Nic nemůže ublížit…" *Jsou to jen báje a pověsti, Alex, nic jiného.* O čem jsem nedávno přemýšlela? Vždycky se najdou nějaké skuliny, vždycky se objeví nějaká protiváha. Proto byli ostatně stvořeni apollyoni. „Co víš?"

Podíval se na mě zářivě stříbrnýma očima. „Na tom nesejde. Stačí, když budeš vědět, že mluvím pravdu."

Nadechla jsem se k odpovědi, ale nakonec jsem mlčela. Aiden se mě snažil rozhodit, to bylo všechno. Jestli Thanatos a jeho řád nenašli slabinu apollyonů za stovky let, nemohl přece uspět jediný čistokrevný. A řád nic nenašel…

Nebo ano?

Na tom ale nezáleželo. Můj Seth a jeho strážci je systematicky vyhladili z povrchu zemského.

Zvedla jsem oči a zjistila jsem, že se na mě Aiden pořád upřeně dívá. Jen tak tak jsem odolala nevysvětlitelnému nutkání vypláznout na něj jazyk.

„Smím se tě na něco zeptat?“

Pokrčila jsem rameny. „I když odmítnu, stejně se zeptáš.“

„To je pravda.“ Napjatě se usmál. „Když jsi byla před schůzí Rady u Luciana, odvezl tě k sobě proti tvé vůli, viď?“

„Jo,“ přiznala jsem pomalu. Už teď se mi nelíbilo, kam směřuje.

„Jaký jsi z toho měla pocit?“

Sevřela jsem mříže pevněji. „Copak? Teď jsi pro změnu psycholog?“

„Jenom mi odpověz na otázku.“

Zavřela jsem oči a opřela se o mříže. Mohla jsem lhát, ale proč? „Nesnášela jsem to. Pokusila jsem se Luciana zabít nožem na steak.“ Pochopitelně jsem neuspěla. „Ale tehdy jsem ještě nechápala, o co jde. Teď už to chápu. Nemám se čeho bát.“

Chvíli bylo ticho a pak se Aiden najednou ocitl přímo přede mnou. Jeho čelo se mezi mřížemi dotklo mého, položil své ruce na mé a cítila jsem na tváři jeho teplý dech. Neodtáhla jsem se, i když jsem nechápala proč. Být tak blízko u něj vůbec nebylo správné.

„Nic se nezměnilo,“ řekl tiše.

„Já ano.“

Aiden si povzdychl. „Ani ty.“

Otevřela jsem oči. „Copak tě to už nenudí? Dřív nebo později bude. Musí.“

„Nikdy,“ odpověděl.

„Protože mě nehodíš přes palubu bez ohledu na to, co ti řeknu?“

„Přesně tak.“

„Máš neskutečně tvrdou hlavu.“

Aiden povytáhl koutky úst v mírném úsměvu. „To samé jsem říkával o tobě.“

Svraštila jsem čelo. „Teď už ne?“

„Někdy mě vůbec nenapadá, co bych měl říct.“ Natáhl ruku mezi mřížemi a špičkami prstů mě pohladil po lícní kosti. V další vteřině mi položil dlaň na tvář. Trhla jsem sebou, ale neodtáhl se. „A jsou chvíle, kdy pochybuju skoro o všem, co dělám.“

Zvedl mi hlavu a naše pohledy se střetly. „Ale ani na vteřinu nepochybuju o tom, že právě teď dělám správnou věc.“

Měla jsem na jazyku hned několik odseknutí, ale všechna se rozplynula, když se ve mně ozval ten tichý hlásek. *Všeho bych se pro tebe vzdal…*

Sevřelo se mi hrdlo. Najednou mi moje cela připadala příliš těsná. Stěny se na mě tlačily a Aidenova blízkost mě dusila. Se zrychleně bušícím srdcem jsem zapátrala po poutu…

„Ne,“ zašeptal Aiden. „Vím, k čemu se chystáš. Nedělej to.“

Ucukla jsem před jeho dotykem. „Jak víš, co dělám?“

Nechával nataženou ruku, jako by pod ní pořád cítil mou tvář. „Prostě to vím.“

Vzedmula se ve mně zlost napájená podrážděním s pořádnou příměsí šoku. „No jestlipak nejsi výjimečný?“ ušklíbla jsem se.

Aiden zavrtěl hlavou a spustil ruku. Díval se, jak rázně jdu k matraci a sedám si na ni. Probodla jsem ho pohledem. V tu chvíli jsem si přála, aby ho postihla snad každá nehoda, která mě napadala. A věděla jsem, že dokážu říct věci, které ho raní, které rozmetají jeho sebeovládání a roztříští ho na kousky. Věci, které mi šeptal můj Seth a které jsem mu řekla, že chci dělat. Mohla jsem po něm vystartovat – ano, mohla jsem ho přímo zničit. Ale když jsem se nadechla, všechna zraňující slova mi uvízla ve staženém hrdle.

Seděla jsem a necítila se ve své kůži – jako by mi vůbec nepatřila. Dobře mi bylo jen ve spojení se Sethem. Bez něj bych si nejradši svlékla kůži, nebo ji aspoň rozdrásala do krve.

Chtěla jsem do něčeho uhodit. Tvrdě.

Mělce jsem se nadechla a zadívala se ke znamení na stropě. Znázorňovalo dva propojené měsíce. Jelikož s měsícem souvisela řada bohů,

netušila jsem, co představuje, ani kde se v něm bere schopnost obírat mě o sílu.

„Co to je?“ zeptala jsem se a ukázala jsem na strop. Znak měl zvláštní, namodrale červený odstín.

Ani jsem moc nečekala, že odpoví, ale on odpověděl. „Foibin znak.“

„Foibé? Zjevně nemluvíš o té z *Čarodějek*.“

Aiden vyprskl.

Páni, použili na mě ten největší kalibr. Přimhouřila jsem oči na strop. Připadala jsem si velice výjimečná. „Takže titánka…“

„Ano.“

„A je nakreslený titánskou krví, co?“ Otočila jsem hlavu k Aidenovi. „Nechceš mi vysvětlit, jak je možné, že je tady na stropě titánská krev? Mají snad bohové na Olympu zásobní lahve?“

Aiden se suše zasmál. „Když bohové svrhli titány, většinu uvěznili v Tartaru. Foibé nebyla jedna z nich. A měla slabost pro svoje děti.“

Zapátrala jsem v paměti, koho ze sebe vytlačila, ale nic mě nenapadlo. „Pro koho?“

„Létó,“ odpověděl. „Která zase porodila Apollóna a Artemis.“

Zaúpěla jsem. „No jistě. Jak jinak? Takže Apollón požádal babičku o trochu krve? Super. Ale nechápu, jak to funguje.“ Ukázala jsem na sebe. „Jak ruší moji sílu?“

„Titánská krev je velice mocná. Víš přece, že zbraně namočené v titánské krvi můžou zabít apollyona.“ Podívala jsem se na něj, jako by to bylo úplně jasné, a Aiden se pousmál. „Když to zkombinuješ se skutečností, že pochází z tvého vlastního rodu, má schopnost zabránit ti, aby sis ublížila.“

„Nebo abych ublížila tobě,“ vyštěkla jsem. Aiden pokrčil rameny.

Zaplavovala mě zlost jako jed a neměla jsem ji jak vyloučit. Vážně chybělo maličko, abych vybuchla. Protáhla jsem si nohy a pak i ruce. V duchu jsem si představila, jak běžím k Aidenovi a kopu ho do holeně.

Uslyšela jsem, jak si povzdychl. Někdy jsem uvažovala, jestli neumí číst myšlenky.

„Tohle se mi vůbec nelíbí," přiznal Aiden tak potichu, že jsem si ani nebyla jistá, jestli ho slyším. Otočil se ke mně zády. „Nesnáším pomyšlení, že Seth nedělá nic jiného, než že tě vodí za nos a obelhává tě, a ty mu věříš. Nesnáším, že vaše spojení je pro tebe důležitější než všechno ostatní, co se tam venku děje."

Chystala jsem se něco namítnout, ale Seth mi opravdu lhal. A nejspíš mě skutečně vodil za nos od okamžiku, kdy zjistil, že jsem druhý apollyon. O Lucianovi to platilo stoprocentně.

Zmocnila se mě tíseň a po zádech mi přeběhl mráz. „Na tom… na tom teď už nezáleží."

Aiden se ke mně prudce otočil. „Na čem?"

Neuhnula jsem před ním pohledem. „Na tom, že mi Seth lhal. Nezáleží na tom. Protože chci to co on. Kdybych…"

„Zmlkni," zavrčel Aiden.

Překvapeně jsem zamžikala. Nevybavovala jsem si, že by mi Aiden někdy řekl, abych zmlkla. Páni. Vůbec se mi to nezamlouvalo, a z řady důvodů.

Aidenovi už zase planul v očích stříbrný oheň. „Ty nechceš to co Seth, protože v ničem z tohohle žádné *ty* není. Je tu jenom on."

Ohromeně jsem na něj zůstala zírat. Nenapadala mě žádná odpověď. Není žádné já. Jsme jenom my. Ten zatracený hlásek hluboko v mém nitru zaječel vzteky a zazmítal se jako v okovech.

Není žádné *já*.

3. kapitola

Když se můj Seth rozhodl, že se zase ukáže na druhém konci duhy, byla jsem mrzutá a on… no, řekněme, že se potřeboval vybít. Některé věci, které mi říkal prostřednictvím našeho spojení, prostě nebyly správné.

Rozptylující? Ano.

Přijatelné v mém momentálním rozpoložení? Ne.

Chci odtud, řekla jsem mu a v duchu ho setřásla. *Už to nevydržím. Aiden… on…*

Sethův nesouhlas byl jako žiletky, které mi někdo nasypal do lebky. *Co udělal?*

Co jsem mu mohla říct? Že po mně Aiden chce, abych přemýšlela? *Hrozně moc mluví.*

Na šíji mě pošimral Sethův smích. *To je pravda. Už to nepotrvá dlouho, anděli. Lucian nám udělal velkou laskavost.*

Čím? Členstvím v Klubu bílých rouch?

Prostoupil mě další příjemný smích. *Řekněme jenom, že mi poskytl nekonečnou zásobu návnad a pák.*

V duchu jsem protočila panenky. *Jo. To nechápu.*

Chvíli bylo ticho a já jsem prostřednictvím pouta cítila, co Seth chce. Měl náladu na laškování, ale tenhle rozhovor byl příliš důležitý, a tak nakonec odpověděl. *Ukazuje se, že čisťáci, kteří stáli proti nám, můžou být užiteční.*

V čem?

Pamatuješ, jak Telly odmítal přijmout, že se démoni dokážou ovládat a spolupracovat na přípravě útoků proti Konventům?

Jo… a Marcus nevěřil, že to bylo jenom jejich dílo.

Já ostatně taky ne. Na mimořádném zasedání Rady, které svolal Lucian před tím, než můj Seth napadl její členy, jsem měla podezření, že za útokem démonů stál Lucian, ale neexistoval o tom žádný důkaz. Kromě toho mě na takovou myšlenku nejspíš přivedla má nenávist vůči němu.

Telly měl samozřejmě napůl pravdu. Bez správné motivace – řekněme v podobě nevyčerpatelného přísunu éteru – se pravděpodobně spokojí s prvním čisťákem, kterého dostanou do rukou.

Znovu se odmlčel a poutem ke mně dolehla síla jeho pocitů, toho, co chtěl. Na okamžik jsem vážně věřila, že ho cítím. Myšlenky se mi rozmlžily a zaplavila mě rozkoš z našeho spojení.

Alex. Jeho hlas zněl káravě a zároveň samolibě. *Dáváš pozor?*

Ano. Démoni…, éter…, a tak…

Dobře. Na něco se tě zeptám, anděli. Vážně si myslíš, že démoni zorganizovali ty útoky sami?

Část nádherné mlhy, kterou můj Seth vytvářel, se rozptýlila a najednou jako by mi šíji ovanul ledový poryv větru. *Cože? Jak to myslíš?*

Ani rozumní démoni by nedokázali uskutečnit to, co předvedli v Catskills. Museli mít pomoc, nemyslíš?

Rozbušilo se mi srdce a nedokázala jsem vůbec přemýšlet. Takže jsem měla pravdu? V ústech se mi rozšířila hořká pachuť.

Nerozrušuj se, anděli. Lucian potřeboval konflikt, aby se mohlo stát všechno ostatní.

Vybavila jsem si útok na Catskills. Pokoušela jsem se rozpomenout, kde byl během tehdejšího chaosu Lucian. Předpokládala jsem, že je v plesovém sále s ostatními čisťáky, ale neviděla jsem ho. Věděla jsem jenom, že se s ním můj Seth domluvil…

Všichni ti mrtví polokrevní sluhové, hlídači i strážci… Samí nevinní. S trhnutím jsem se narovnala a málem jsem ztratila spojení se svým Sethem.

Anděli, jak myslíš, že se démoni vůbec dostali do Catskills? Sama jsi viděla, jaké tam měli zabezpečení. A plesový sál? Byly v něm jen dva vchody, oba střežené. Jedny dveře hlídala Lucianova stráž.

Podezření, že za tím útokem stál Lucian, byla jedna věc – u něj by mě nepřekvapila žádná špatnost –, ale můj Seth? Přece s tím nemohl souhlasit! Věřit, že se podílel na smrti všech těch nevinných lidí, znamenalo přijmout něco hrozného. Chtěla jsem to co můj Seth, ale démoni… byli a vždycky budou naši nepřátelé.

Ve válce se můžou z nepřátel stát spojenci, anděli.

Bohové. V mém srdci se otevřela díra obrovská jako kráter. Vůbec jsem nedokázala vstřebávat to, co mi Seth říkal.

Bojovala jsem s tlakem jeho emocí, vynořila se z nich jako tonoucí z vody a zalapala jsem po dechu.

Zemřelo tolik nevinných, řekla jsem. Před očima se mi, jeden za druhým, vynořovaly ohavné výjevy z toho hrozného masakru: chodba plná otroků s rozsápanými hrdly, strážci a hlídači, rozpáraní a vyhození okny ven.

Na nich nezáleží, anděli. Záleží jenom na nás a na tom, co chceme.

Ale na těch lidech záleželo taky. *Mohli zabít i nás, Sethe. Mohli zabít mého otce.*

Nezabili ho a já bych nikdy nedopustil, aby se něco stalo tobě. A taky se ti nic nestalo.

Během útoku jsme se rozdělili. A jestli mě neklamala paměť, málem mě ušlapal prchající dav. A to se nezmiňuju o tom, že jsem musela sama bojovat proti fúriím. Netušila jsem, jak přesně by zabránil mé smrti, kdybych se neubránila sama.

Anděli, potřebovali jsme, aby to proběhlo. Démoni mi pomůžou, abych se dostal k tobě. Copak to nechceš? Abychom byli spolu?

Ano, ale…

Tak mi důvěřuj. Chceme to samé, anděli.

Vzpomněla jsem si na Aidenova slova a ošila jsem se. *Sethe? Nenutíš… nenutíš mě k tomu, abych něco chtěla, že ne? Neovlivňuješ mě?*

Neodpověděl okamžitě a mně se na chvíli zastavilo srdce. *Mohl bych, anděli, kdybych chtěl. To sama víš. Ale k ničemu tě nenutím. Jenom prostě chceme to samé.*

Kousla jsem se do rtu. Chtěli jsme to samé, až na to s těmi démony… Zastavila jsem tok svých myšlenek. Najednou jsem se ocitla na zádech, jako by mi na ramena zatlačily dvě silné ruce. A v další chvíli jsem se znovu topila v Sethových pocitech.

Aiden mi přinesl jídlo a tentokrát přivedl společnost: mého strýce Marcuse. Teď se ke mně kupodivu choval docela slušně. Jaká ironie. Snědla jsem jídlo a vypila vodu jako hodný vězeň.

Ani jsem na ně nezaječela žádnou urážku.

Říkala jsem si, že si zasloužím odměnu, jako třeba vycházku mimo celu nebo tak, ale to bych chtěla moc. Místo toho Marcus zase odešel za ostatními, a jakmile se za ním zaklaply dveře, Aiden se posadil a zády se opřel o mříže.

Byl hodně odvážný…, nebo hodně hloupý – mohla jsem si hodit mincí. Snadno bych dokázala udělat z prostěradla oprátku a hodit mu ji na krk, než by stačil zareagovat.

Místo toho jsem se posadila taky, zády téměř proti němu. Modrá záře z Hefaistových řetízků mi připadala ještě slabší. Rozhostilo se zvláštně konejšivé ticho. Minuty ubíhaly a napjaté svaly v mých zádech se postupně uvolňovaly. Než jsem si uvědomila, co se děje, opírala jsem se o mříže… a o Aidenova záda.

Dřívější rozhovor s mým Sethem mi nechal v ústech divnou pachuť a mravenčilo mi v podbřišku. Možná proto jsem neuskutečnila vražedné fantazie ohledně oprátky z prostěradla a Aidenova krku? Nejspíš jsem si nechala uniknout skvělou příležitost.

Sklonila jsem hlavu a povzdychla si.

Chtěla jsem to samé co můj Seth, ale… démoni? Přejela jsem dlaněmi po pokrčených kolenech a znovu jsem vzdychla – hlasitěji, jako mrzuté dítě.

Aidenova záda se pohnula. Koutkem oka jsem viděla, jak ke mně otočil hlavu. „Copak, Alex?“

„Nic,“ zahučela jsem.

„Něco ano.“ Zaklonil hlavu a opřel si ji o mříže. „Tenhle tón znám.“

Zamračila jsem se. „Jaký tón?“

„Který znamená *Chci něco říct, ale neměla bych*.“ Do hlasu mu proniklo pobavení. „Znám ho opravdu dobře.“

Kruci. Sklopila jsem oči k rukám. Prsty vypadaly jakžtakž, ale nehty jsem měla krátké a ulámané. Ruce strážce – strážce, který zabíjel démony. Vyhrnula jsem si rukáv svetru. Pravou paži mi pokrývaly bílé kousance. Srpkovité otisky zubů se hodně špatně schovávaly a měla jsem je na obou rukách i na krku. Jednalo se o ohavnou připomínku toho, jak mě zajali démoni.

A ať jsem se snažila jakkoliv, nedokázala jsem si vymazat z paměti obličeje všech těch zabitých půlčáků v Catskills…, ani zapomenout na Calebův výraz, když uviděl, že má v prsou zabodnutou čepel. Čepel, kterou držel démon.

Říct, že by ze mě byl Caleb zklamaný, ani zdaleka nepopisovalo skutečnost.

Jenže můj Seth se bude zlobit. Začne slídit v mých vzpomínkách a já jsem chtěla, aby byl se mnou spokojený. Chtěla jsem…

Nechtěla jsem spolupracovat s démony. To bylo jako facka do tváře všem, kdo zemřeli jejich rukou – mamce, Calebovi, těm nevinným otrokům – i všem pokousaným včetně mě.

Můj Seth… to prostě bude muset pochopit. A pochopí to, protože mě miluje.

Rozhodla jsem se a zhluboka se nadechla. „Jenom abys věděl, neříkám ti to kvůli ničemu, co by nějak souviselo s tebou. Jasné?“

Temně se zasmál. „Taková šílenost by mě nikdy ani nenapadla.“

Ušklíbla jsem se. „Říkám ti to, jenom protože si myslím, že to není správné. Je to v rozporu s něčím, co… ke mně neodmyslitelně patří. Musím to říct.“

„Co, Alex?“

Zavřela jsem oči a znovu se zhluboka nadechla. „Vzpomínáš, jak si Marcus myslel, že za těmi útoky démonů je něco víc, zvlášť za tím v Catskills?“

„Ano.“

„Tak trochu jsem si myslela, že to byl Lucian, zvlášť při tom jeho zasedání Rady. Dávalo to smysl. Způsobit chaos, aby bylo snazší svrhnout stávající Radu a získat moc.“ Přejela jsem prstem po kousanci na lokti. „Každopádně, ty útoky démonů zřejmě opravdu zorganizoval Lucian a… Seth.“

Cítila jsem, jak Aidenovi ztuhla záda. Neozvala se žádná odpověď. Mlčel tak dlouho, že jsem se k němu nakonec otočila. „Aidene?“

„Kolik?“ zeptal se chraptivě.

„Myslím, že všechny,“ řekla jsem. Hryzaly mě výčitky svědomí. Zrazovala jsem svého Setha, ale nemohla jsem mlčet. „Našli způsob, jak ovládat démony.“

Aiden sklonil hlavu a široká ramena mu ztuhla. „Jaký?“

Klekla jsem si a chytila jsem oběma rukama mříže. Nevšímala jsem si chabého pulzu modrého světla. „Uplácejí… uplácejí je čistokrevnými. Těmi, kdo jsou proti nim – totiž, chci říct nám.“

Aiden se otočil tak prudce, že jsem pustila mříže a uskočila. Oči mu planuly stříbrem. „Víš, kde ty čisťáky vězní?“

Zavrtěla jsem hlavou.

Přimhouřil oči. „Víš, proč dělají něco takového?“

Znechucení v jeho hlase bylo úplně pochopitelné. Přejela jsem si dlaněmi po stehnech. Proč to všechno dělají? Samozřejmě aby vyvolali zmatek. Útoky démonů rozptýlily pozornost Rady. Bohové začali pochybovat o schopnosti čisťáků zvládat tlupy démonů a vypustili fúrie. A teď útoky démonů poslouží k odvedení pozornosti, abych mohla uniknout. Netušila jsem, jak na to přišli. A pokud se dalo soudit podle blednoucího modrého světla, ani to nebude nutné.

„Ne. Nevím.“

Podíval se na mě a naše pohledy se střetly. „Proč mi to říkáš? Seth to určitě neocení."

Uhnula jsem pohledem. „Říkala jsem ti – není to správné. Ti čistáci…"

„Jsou nevinní?"

„Ano, a Caleba… zabil démon. Mamka se stala jedním z nich." Rozechvěle jsem se nadechla a vstala jsem. „Chci to co Seth, ale s tímhle souhlasit nemůžu. On to pochopí."

Aiden naklonil hlavu ke straně. „Opravdu? Víš, že tuhle informaci předám dál. Zkříží mu to plány."

Objala jsem se kolem pasu. „On to pochopí."

Do výrazu mu pronikl smutek a sklopil oči. „Děkuju."

Z nějakého důvodu ve mně vzkypěla zlost. „Nestojím o tvoji vděčnost," odsekla jsem. „To je to poslední, co bych chtěla."

„Ale máš ji." Postavil se. „A za víc, než si uvědomuješ."

Zmateně jsem na něj zírala. „Nerozumím."

Aidenův úsměv byl pořád podbarvený smutkem, jaký jsem u něj viděla, kdykoliv se na mě podíval, jako bych byla zbědovaný tvoreček, který budí zármutek, kamkoliv se hne. Pod jeho smutkem nicméně probleskovalo ocelové odhodlání.

„Za co?" zeptala jsem se, když nic neříkal.

„Dala jsi mi naději, kterou jsem potřeboval."

Můj Seth se nezlobil, že jsem to prozradila. Ani jsem se to před ním nesnažila utajit. Jakmile jsme se spojili, pověděla jsem mu, co jsem udělala. Pokud jsem to dokázala posoudit, zdálo se, že to očekával. Nechápala jsem proč, ale on už o tom každopádně nechtěl mluvit.

Místo toho mi vyprávěl o dětství a najednou to byl úplně jiný Seth – tuhle jeho stránku jsem vídala jen zřídka. Když začal mluvit o své matce, poutem jsem vnímala zranitelnost, jako by ho vzpomínky na ni deptaly.

Jak se jmenovala? zeptala jsem se.

Callista.

To je pěkné.

Byla krásná. Vysoká, plavovlasá a vznešená jako bohyně. Na chvíli se odmlčel. Vzhledem k tomu, že o ní mluvil v minulém čase, předpokládala jsem, že zemřela. *Ale nebyla laskavá, anděli. Byla studená, nepřístupná a hlavně, kdykoliv se podívala na mě, z očí jí svítila nenávist.*

Trhla jsem sebou – moje podezření se potvrdilo. Chtěla jsem ho nějak utěšit. *Určitě k tobě necítila nenávist. Ona…*

Nenáviděla mě. Jeho ostrá odpověď mě zamrazila, jako by na mě chrstl kbelík ledové vody. *Připomínal jsem jí její hřích. Dostala chuť na zakázané ovoce a pak toho litovala.* Půlčáci a čisťáci nesměli tvořit páry. Nedávno jsem zjistila, že vztahy mezi nimi jsou zakázané, protože ze spojení polokrevného a čistokrevné se narodí apollyon.

Když znovu promluvil, jeho tón zněl měkce jako péřová deka. *Vůbec nebyla jako tvoje matka, anděli. Nešlo o žádnou velkou lásku. Opakovala mi, že si mě nechala jenom proto, že ji po mém narození navštívil nějaký bůh. Ten nejkrásnější muž, jakého kdy viděla, nebo to aspoň tvrdila. A ten jí řekl, že mě jako matka musí za každou cenu chránit a že jednoho dne získám velkou moc.*

Vybavila jsem si výjevy ze Sethovy minulosti, které jsem zahlédla během Probuzení. Seth jako malé dítě, se zlatou pletí a plavými loknami, jak si hraje u potůčku nebo se sklání k hračce ve velkém pokoji zařízeném nábytkem, který vypadal hodně nepohodlně. Vždycky byl sám. Za nocí, kdy se probudil s křikem ze zlého snu a nikdo ho nepřišel utěšit. Za dnů, kdy vídal jenom chůvu, právě tak chladnou a lhostejnou jako jeho matka. Otce nikdy nepoznal. Dodnes ani nevěděl, jak se jmenoval.

Pukalo mi pro něj srdce.

Jako osmiletého ho přivedli před Radu, kde mělo být rozhodnuto o jeho přijetí do Konventu. Jeho zážitek se vůbec nepodobal mému. Nikdo do něj nedloubal ani ho neštípal. Nekopl ministra. Vrhli na něj jediný pohled a podle všeho hned věděli, čím se stane.

Měl to v očích.

Zlatohnědých, jantarových očích, v nichž se zračila moudrost, jakou nemohlo oplývat žádné dítě. Byly to oči apollyona. Poté, co ho poslali

do Konventu v Anglii a následně do nashvilleského, se jeho život zlepšil. Bylo zvláštní, že jsme řadu let žili tak blízko jeden druhého a nikdy jsme se nepotkali.

Ale něco tu nesedělo. Když jsem se probudila já, dozvěděla jsem se všechno, co během svých životů zjistili předchozí apollyoni. Jako by mě připojili k počítači a nahráli do mě obsah jeho paměti. A žádný z nich se nenarodil s očima apollyona. Jejich oči zezlátly teprve po Probuzení.

U mého Setha to bylo jinak.

Právě teď ho ale sžírala syrová bolest na prsou. *Kde ses narodil?* zeptala jsem se, abych odvedla jeho myšlenky od matky. *To jsi mi nikdy neřekl.*

Zasmál se a já se usmála. Šťastný Seth byl mnohem lepší. *Tomu nebudeš věřit, ale víš, jak rád si s námi osud zahrává?*

Bohové, to jsem opravdu věděla.

Narodil jsem se na ostrově Andros.

Po zádech mi přeběhl mráz. *Jaká… ironie.* Bylo docela pravděpodobné, že z něj pocházeli i moji předkové, protože mnozí z nás se jmenovali podle místa původu. Nebo v některých případech dostaly ostrovy jméno po význačných rodinách.

Každopádně to byla docela ironie. Vtom mě napadla nechutná myšlenka. Andros má rozlohu necelých čtyři sta čtverečních kilometrů. *Snad nejsme příbuzní?*

Cože? Seth se rozesmál. *Ne.*

Jak si tím můžeš být tak jistý? Protože jestli vyjde najevo, že jsme něco jako Luke a Leia, asi se pozvracím.

Moje rodina není nijak příbuzná s tvojí. Kromě toho, tvůj rod je odvozený od Apollóna.

A tvůj? Žádná odpověď, jen arogantní ticho. *Proč mi to tajíš?*

Seth vzdychl. *Povím ti to, až budeme spolu. Všechno ti ukážu, anděli. A dostaneš odpovědi na všechny otázky.*

4. kapitola

Následující den po obědě jsem přecházela po své cele sem a tam. Byla jsem sama. Nahoře se něco dělo – slyšela jsem otvírání a bouchání dveří, dusot nohou a nadšené pokřikování.

Zvědavě jsem přistoupila k mřížím a napjala uši. Rozhovory ke mně doléhaly příliš tlumeně, než abych poznala, o koho se jedná, ale někdo přijel. A nebyl to bůh. To bych věděla. Cítila bych jeho životní sílu.

Dotkla jsem se mříží a zhodnotila reakci. Modré světlo skutečně bledlo. Co jsem říkala, Sethe? Znamenalo to, že i znak na stropě bez posílení vybledne? Bohové, doufala jsem, že ano. Natáhla jsem se po poutu, abych mu pověděla o novém vývoji. Seth se mi ozval, ale neměl náladu mluvit. Byl s Lucianem, tolik jsem pochopila. Ať už probírali cokoliv, jejich rozhovor pro mě zůstával nedostupný.

Lucianova přítomnost ve mně vyvolala okamžitý odpor. Pochopitelně ho budu muset překonat, ale nebude to snadné. Nikdy nebudu otčímova fanynka.

Odpojila jsem se a napadlo mě, co asi dělá Aiden. Obvykle trávil větší část dne na té skládací židli a zasmušile na mě zíral.

Dala jsi mi naději, kterou jsem potřeboval.

Naději na co? Na happyend pro nás dva?

Přešla jsem do maličké bílé koupelny a zadívala se na mizerné plastové zrcadlo nad umyvadlem. Bylo prakticky přibetonované ke

stěně, a navíc ještě z lehkého plastu, takže jsem z něj nemohla vyrobit zbraň.

Opřela jsem se o umyvadlo a skoro jsem přitiskla obličej k zrcadlu. Můj obraz byl vzhledem k nízké kvalitě zrcadla zvlněný, ale mě teď zajímaly jenom moje oči.

Byly jantarové jako oči ostatních apollyonů po Probuzení. Připadaly mi zvláštní, ale zároveň jsem cítila, že tak je to správné. Jako bych se stala něčím, čím jsem měla předurčené se stát. K čemuž taky samozřejmě došlo.

Otočila jsem hlavu ke straně. Co si bude můj Seth myslet, až mě konečně uvidí – doopravdy uvidí – jako hotovou apollyonku? Potěší ho to, na rozdíl od Aidena, který moje oči nesnášel…

Zničehonic mi hrudí projela ostrá bolest. *Bohové…* Zatočila se mi hlava, takže jsem se musela chytit umyvadla. Nešlo o fyzickou bolest, spíš o pocit, jako když ztratíte pevnou půdu pod nohama. Nebo jako když vám někde řekne zatraceně špatnou zprávu.

Jako kdyby mi pukalo srdce bez možnosti ho zahojit.

Prudce jsem se nadechla. Nedávalo to smysl. Neměla jsem zlomené srdce. Bylo v pořádku a patřilo mému Sethovi. A ten zase miloval mě. Nikdy mi to sice neřekl, ale musel. Byli jsme si souzeni, a jakmile budeme spolu, všechno se urovná. Budeme vládnout Olympu i světu smrtelníků.

„Budeme bohové," zašeptala jsem.

„Páni, Alex, dokonce i mě překvapuje, jak ti nabobtnalo ego. Bohové, kdybych byl z masa a kostí, hned bych ti nakopal zadek."

Otočila jsem se. Očekávala jsem, že uvidím, jak za mnou stojí Caleb, protože to byl jeho hlas. Ale v koupelně se mnou nikdo nebyl. S bušícím srdcem jsem vyhlédla do cely. Prázdná. „Calebe?"

Žádná odpověď.

Opatrně jsem se vrátila do cely, s přáním, aby se mi Caleb zjevil, pokud tu opravdu byl. Ticho se natahovalo, a právě když už jsem začala připouštět, že jsem se možná definitivně pomátla, mnou prošla vlna tepla.

To byl… Caleb? Prošel skrz mě? „Ha…“

Za zády se mi ozval tichý smích. Prudce jsem se otočila a… zůstala jsem zírat.

Stál tam Caleb s vyklenutými tmavě plavými obočími – ten výraz mi byl až bolestně známý. Na sobě měl košili ve stylu tuniky a bílé plátěné kalhoty. Byl to Caleb, ale… zároveň nebyl.

Viděla jsem mříže, které byly přímo za ním. Divné. „Calebe?“

Sklopil k sobě oči. „Jo, jsem to opravdu já coby stín, jen pro tvoje potěšení.“

„Opravdu jsi tady, nebo jsem se zbláznila?“

Rty mu zvlnil pohodový úsměv. „Jsem tady. Tedy, nakolik tu skutečně můžu být.“

Nemohla jsem se ani pořádně nadechnout. „Smím se tě dotknout?“ Trhavě jsem k němu vykročila. Žádné ladné pohyby, jak se slušelo na apollyona. „Smím tě obejmout?“

Stáhl obočí. „Ne, Alex, to nejde. Prošla bys přímo skrz.“ Zazubil se. „Ačkoliv poprvé se ti to zřejmě líbilo.“

Zasmála jsem se a zastavila se těsně před ním. „Bohové, tolik tě chci obejmout.“

„Já vím.“ Jeho úsměv se vytratil. „Ale nemáme moc času.“

To jsme nikdy neměli. Zhoupla jsem se na špičky a usmála se. „Přišel jsi, abys mě osvobodil, viď?“

„É, ne. Nejsem tu, abych tě osvobodil.“

Můj úsměv povadl. „Proč? Nerozumím. Musím se odtud dostat. Můj Seth potřebuje…“

„Jsem tu jako poslední zoufalý pokus, Alex.“ Natáhl ke mně ruku, jako by se mě chtěl dotknout, ale zarazil se těsně přede mnou. „Poslal mě Apollón.“

Založila jsem si ruce na prsou a zamračila se. „Co ten s tím má společného?“

„Doufá, že se mi k tobě podaří dostat, Alex.“

„Víš, že mě srazil bleskem?“

Caleb sebou trhl. „Jo, slyšel jsem. Všichni v Podsvětí o tom slyšeli, ale Alex, tak trochu sis o to koledovala." Nadechla jsem se k odpovědi, ale zvedl ruku, aby mě umlčel. „Kdyby mohl, byl by tu osobně."

„A proč nemůže?" Odvrátila jsem se a pokusila se potlačit zlost, ale bylo to jako šroubovat víko na krabici – vůbec to nešlo. „Bojí se mě, co? Taky by měl. Rozhodně je na mém shit listu."

„Posloucháš se vůbec? Bůh že by se bál *tebe*?" zeptal se Caleb ohromeně. „Apollón tu není, protože mu Aiden, tvoje životní láska, znemožnil vstup."

Otočila jsem se zpátky k němu a přimhouřila na něj oči. „On není moje životní láska."

Caleb zavrtěl hlavou. „Vždycky byl tvůj, Alex. A ty zase jeho."

Zašklebila jsem se, jako bych kousla do něčeho hořkého. „Proto jsi přišel ze záhrobí? Abys se mnou probíral můj milostný život?"

„No, tvoje životní láska znamožnila Apollónovi vstup do tohohle domu, protože se Aiden bojí, že ti Apollón ublíží." Nedokázala jsem zakrýt šok. „A Apollón pro mě poslal jednu ze svých nymf do Podsvětí, aby mě vyfoukla Hádovi přímo pod nosem a já ti mohl pomoct. Oba – Aiden i Apollón – se můžou přetrhnout, aby tě zachránili."

„Ale… já nepotřebuju, aby mě někdo zachraňoval."

„Přesně!" Caleb rozhodil ruce. „To jsem taky říkal!"

Hm, v tomhle rozhovoru jsem se rychle ztrácela. „Tak proč mi nepomůžeš utéct? Jako stín můžeš dojít pro klíče. Určitě je má u sebe Aiden."

Protočil panenky a jeho oči na vteřinu zmizely. Fuj. „Můžeš se zachránit sama. Jenom ty, a měla by ses do toho pustit co nejdřív."

Semkla jsem rty. Byl tu Caleb, můj nejlepší kamarád – můj *mrtvý* nejlepší kamarád, ale to je fuk –, kterého jsem neviděla snad celou věčnost, a hádali jsme se. Nechtěla jsem se s ním hádat.

„Co děláš, Alex? Tohle nejsi ty. Nic z tohohle jsi nechtěla."

Zhluboka jsem se nadechla. „Ale teď to chci."

Caleb tiše, hrdelně zavrčel. Tvářil se, že by mě nejradši uškrtil. „To, co děláš, povede k tvojí i Sethově smrti. Jo, správně – nejste nepřemoži-

telní! Ani jeden z vás! Olymp se chystá na válku a na zemi vypukne hotové peklo. Chceš nést odpovědnost za něco takového?“

Sevřela jsem ruce v pěsti a probodla ho pohledem. „Chceme všechno změnit, Calebe! Zrovna ty to přece musíš chápat! Seth a já spolu můžeme osvobodit otroky – i mého otce! Můžeme svrhnout Radu. Můžeme…“

Divoce se zasmál. Takový smích většinou znamenal, že mě co nevidět přitlačí ke zdi.

„Vážně si myslíš, že právě tohle se stane, až se vám podaří vyhladit všechny z Rady? Že Lucian osvobodí půlčáky a všichni se budou mít navzájem rádi?“

Nadechla jsem se, ale Caleb mě nepustil ke slovu. „Předstírejme na chvíli, že to není absurdní představa a že všichni budeme šťastní jako blechy. Bohové to nikdy nedovolí. Klidně budou riskovat, že prozradí světu smrtelníků svou existenci, jenom aby vás zastavili. Budou umírat nevinní. A zemřeš i ty.“

Na okamžik se mi zastavilo srdce. „Takže bych měla nečinně sedět?“

„Ne. Copak to nevíš? Nejvyšší umění války spočívá v tom, že si podmaníš nepřítele bez boje.“

„Ten, kdo tohle vymyslel, byl totální pitomec. K vítězství ve válce musíš protivníka roznést na kopytech a zničit.“

Přimhouřil oči. „Ty jsi pitomec.“

Zacukaly mi rty. „Drž zobák.“

Caleb se ke mně přiblížil. „Alex, musíš přerušit pouto se Sethem. Přeruš ho a všechno pochopíš.“

„Ne.“ Couvla jsem a objala se kolem boků. „Řekl jsi mi, že nemám nad Sethem lámat hůl. A najednou chceš, abych přesně to udělala?“

„Já nechci, abys nad ním zlomila hůl,“ odpověděl. Do hlasu mu pronikl prosebný podtón. „I on má pořád naději, ale jenom pokud k němu doopravdy proniknеš. A jako předsedkyně Sethova fanklubu to nedokážeš.“

Rozesmála jsem se. „Tos býval ty, když jsi ještě byl… však víš, tady. Vyloženě ses do něj zabouchnul.“

„Pořád ho obdivuju. Je úžasný, ale právě teď je opojený mocí. Jako hulič. Ne. Ještě hůř. Jako smažka a hulič v jednom. Vůbec se nekontroluje. Bohové, vždyť spolupracuje s démony! A jestli odtud utečeš a spojíš se s ním, jestli mu předáš svoji sílu… Bude po všem, Alex. Vysaje tě dosucha, i když třeba ne schválně."

Prudce jsem se nadechla. „To by nikdy neudělal."

„Schválně ne, Alex. Ale udělá to. Tím se z něj stane bohobijec a nikdo už tě nebude potřebovat." Smutně potřásl hlavou. „Pokud se k němu vůbec dostaneš. Apollón tě zastaví. *Každý* bůh sestoupí na zem, aby tě zastavil."

Zavrtěla jsem hlavou.

Odmítala jsem tomu uvěřit. Můj Seth by mě nikdy nevysál. Potřeboval mě právě tak, jako jsem já potřebovala jeho. A spolu budeme nezastavitelní. Můžeme změnit plno věcí. Už kolem mě nebudou umírat lidi jako Caleb nebo moje mamka.

Znovu jsem zavrtěla hlavou.

„Alex," zašeptal prosebně.

„Ne. Ne! Protože teď jsem dost mocná, aby už nezemřel nikdo, koho mám ráda!"

„Alex…"

V očích mě pálily hloupé, slabošské slzy. „Kdybych byla apollyonka, když nás napadli ti démoni, mohla jsem tě zachránit!"

Jeho postava zablikala. „Ne, Alex, nemohla."

„To neříkej. Nikdy neříkej nic takového!" Prsa mi drtila obrovská tíha. Caleb o něco vybledl. „Co se děje?"

„Musím jít." Vypadal zdrceně. „Přeruš spojení, Alex. To je jediný způsob, jak vás oba zachránit."

Zavrtěla jsem hlavou tak rychle, až mě vlasy šlehaly do tváří. Než jsem stačila pronést jediné slovo, Caleb zhasl a zmizel. Ještě několik minut, nebo možná hodin, jsem stála na místě a zírala jsem na místo, kde stál, bojovala jsem se slzami a se vším, co řekl. Nedokázala jsem uvěřit tomu, co po mně chtěl.

Caleb to nechápal. Nikdy mu nezemřel nikdo tak blízký jako mně. Zatímco on si v Podsvětí hrál Mario Kart, já jsem se tady nahoře brodila bolestí a úzkostí z jeho a matčiny smrti. Vyrovnávala jsem se se skutečností, že můj otec je otrok.

Caleb to nechápal!

Spojení s mým Sethem byl jediný způsob, jak nás zachránit. Až můj Seth a já dokončíme svoje dílo, na světě už nebude žádná bolest.

5. kapitola

Po Calebově odchodu jsem měla neodbytný dojem, že nějak selhal, a doufala jsem, že ho nečeká trest. Nemyslela jsem, že by mu Apollón něco udělal, ale co jsem o tom věděla?

Calebova návštěva mě srazila na psychické dno. Byla jsem plná napětí a bez jiné možnosti vybít nervózní energii jsem přecházela v cele sem a tam. Na jednu stranu jsem chtěla zuřit a ječet. Na druhou stranu jsem se chtěla posadit a brečet jako dítě. Vidět Caleba pro mě bylo jako dar, ale celou dobu jsme se jenom hádali a teď jsem měla pocit, jako bych měla v břiše zašitý těžký balvan, který mě stahoval pořád níž a níž.

Když se objevil Aiden se sáčkem baleného jídla, málem jsem mu ho hodila na hlavu, ale měla jsem hlad. A taky jsem mu z nějakého divného důvodu toužila povědět o Calebovi.

„Kdo přijel?“ zeptala jsem se mezi dvěma sousty neidentifikovatelného masa a vlhké housky. Neodpověděl.

Protočila jsem panenky a dojedla hamburger. Když jsem se prohrábla sáčkem, objevila jsem extravelkou porci hranolků. Vzhledem k naprostému nedostatku cvičení se odtud budu muset na útěku kutálet. „Vím, že někdo dorazil.“

Dala jsem si do pusy několik hranolků a hned nato další. Špičky prstů mi pokrývala sůl a tuk. Mňam. „Nebudeš mluvit? Hodláš tady jenom sedět a civět na mě jako úchyl?“

Aiden se pousmál. „Tak už jsi mi jednou řekla."

„Jo, protože *jsi* úchyl." Zamračila jsem se na téměř prázdnou krabičku. Hranolků není nikdy dost.

„Tenkrát jsem jenom hlídal, aby ses neodplížila z ostrova."

Vzpomněla jsem si. Bylo to ten večer, kdy Zarak pořádal u sebe doma mejdan. V době, kdy se všechno zdálo být jednodušší. Zarak… Co se s ním asi stalo? Nemyslela jsem, že by byl na ostrově, když Poseidon dostal ten svůj záchvat, ale s jistotou jsem to nevěděla.

Dojedla jsem poslední hranolky, olízla si z prstů sůl a vzhlédla jsem.

Aidenovi zasvítily oči a mně se v žaludkem rozšířilo teplo. Přiložila jsem si ke rtům druhý prst…

U všech démoních harantů na celém světě, co to sakra dělám? Popadla jsem ubrousek a vztekle si otřela prsty. Z Aidena sálal žár.

Když jsem se na něj konečně podívala znovu, vypadal dokonale nezúčastněně a klidně. Dokonce povytáhl obočí. Prima. To je fuk. Dal mi mat, ale už jsem věděla, kdo je nahoře – Laadan a Olivia. Vzpomněla jsem si, že když jsem byla pod vlivem elixíru, Deacon oznámil Aidenovi, že sem jedou. Potom jsem se schovala ve skříni, protože Aiden zvýšil hlas.

Vyloženě jsem se schovala ve skříni!

„Vypadáš spokojeně," poznamenal Aiden, když si rozbalil kuřecí sendvič.

Bohové, kdo jí sendvič z housky místo toastového chleba a bez majonézy? Aiden. Kdo jiný. „Jenom jsem vzpomínala na to, jak jsem se učila hrát šachy a schovávala se ve skříních."

Zatím si kousl do sendviče jenom dvakrát, ale vhodil zbytek zpátky do sáčku. Viděla jsem, jak mu na tváři zapracoval žvýkací sval. „Alex, hrozně nerad jsem tě viděl v takovém stavu. Stejně jako tě hrozně nerad vidím v tomhle. Takže jestli chceš, abych se cítil provinile, můžu tě ujistit, že už se tak cítím. A jestli chceš, abych nenáviděl sám sebe za to, že jsem se ti rozhodl nasadit elixír, tak i tady se vlámáváš do otevřených dveří."

Měla jsem plesat nebo tancovat radostí, protože se mi ho povedlo pěkně rozhodit, ale místo toho mi poklesla ramena. Na jazyk se mi drala slova, která bych neměla říkat, a tak jsem mlčela. Zbytek času jsme strávili mlčky. Když odešel, neoslovila jsem Setha. Po Calebově nečekané návštěvě a rozhovoru s Aidenem jsem byla úplně vyždímaná.

O něco později, možná tak o dvě hodiny, jsem uslyšela, jak se dveře nad schody rychle otevřely a zase zavřely – příliš rychle a příliš potichu, než aby to byl Aiden, který vždycky přicházel jako válečník připravený do bitvy.

Vstala jsem z matrace a zatajila jsem dech.

Na schodech se objevily dvě štíhlé nohy v džínách, následované vzdušnou bílou košilí zastrčenou do kalhot. Kozačky ke kolenům mi prozradily, kdo ke mně jde, ještě než jsem uviděla obličej. Byly to *parádní* kozačky.

Olivia.

Právě se mi naskytla příležitost k útěku.

Olivia se zastavila pod schody. Vlasy měla stažené dozadu a její karamelová pleť byla krásná, i když teď vypadala pobledle, jako by se dívala na tlupu démonů.

„Alex," zašeptala a polkla.

Pomalu, abych ji nevyplašila a ona mi neutekla po schodech nahoru, jsem přistoupila k mřížím. Přesně jsem poznala, v kterou chvíli spatřila moje oči, protože couvla, až vrazila patou do spodního schodu.

„Nechoď," řekla jsem a sevřela mříže v rukách. Kolem mě se zamihotalo světle modré světlo. „Prosím, nechoď."

Olivia viditelně polkla, rychle se ohlédla za sebe a znovu se podívala na mě. „Bohové, tak je to pravda. Tvoje oči…"

Pousmála jsem se. „Chvíli trvá, než si na ně člověk zvykne."

„O tom nepochybuju." Zhluboka se nadechla a přistoupila o něco blíž. „Aiden… mě zabije, jestli zjistí, že jsem tady dole, ale musela jsem tě vidět na vlastní oči. On… říkají, že určitě musíš být tady. Že jsi nebezpečná."

Projednou mi prospěje impulzivita někoho jiného. „Nejsem nebezpečná."

„Prý jsi hrozila, že si uděláš korunu z Deaconových žeber."

A sakra… „Nic jsem neudělala."

Tvářila se pochybovačně.

„No dobře. Znáš mě. Když jsem naštvaná, říkám ošklivé věci."

Zacukaly jí rty. „To je teda fakt. Alex…" Přeletěla očima mříže. „Kruci…"

Musela jsem postupovat opatrně, ale zároveň rychle. Kdo mohl vědět, kolik času ještě zbývá, než si Aiden uvědomí, že je Olivia u mě, a zkazí mi zábavu? Nejjednodušší a nejrychlejší by bylo použít donucovací formuli, ale… ale část mého já, ta hloupá, *pitomá* část mého já s ní chtěla mluvit. Chtěla mluvit se svou kamarádkou.

Navíc jsem neměla šanci říct jí něco důležitého. Olivia se ještě o kousek přiblížila. „Vypadáš… vypadáš hrozně."

Zamračila jsem se. „Vážně?"

„Spala jsi?" Přejela mě pohledem. „Zhubla jsi."

Ulevilo se mi, že jsem nepřibrala, a tak jsem jen pokrčila rameny. „Ty vypadáš skvěle."

Dotkla se tváře. „Nepřipadám si tak. Netušíš, co se tam venku děje. Všichni vyšilují, kvůli…"

„Kvůli nám."

„Nám?"

„Sethovi a mně." Opřela jsem si hlavu o mříže. „Jela jsi do New Yorku, ne?"

Olivia zavrtěla hlavou. „Vyrazili jsme tam, ale situace je tam hodně špatná. Nikoho tam nepouštějí. Tamní Konvent je zavřený a slyšela jsem, že v něm probíhají boje."

Elixír tam díky Lucianovi přestal fungovat a byl tam můj otec. „Bohové obklíčili Konventy těmi *věcmi*." Zachvěla se a objala si štíhlý pas.

To mě zaujalo. „Jakými věcmi?"

„Já nevím. Vypadají napůl jako býci, napůl jako lidi – ale jsou to stroje. Narazili jsme na ně cestou do New Yorku. Matka pokračovala dál, ale nechtěla, abych tam jela s ní. Poslala mě s Laadan sem."

Z paměti se mi vynořila mlhavá vzpomínka na to, jak Apollón s Aidenem mluvili o těchhle strojích. Napadlo mě, jestli o nich ví můj Seth. Nejspíš ano. Pustila jsem mříže a uhladila si rozcuchané vlasy. Konečky mi dosahovaly až na prsa a pravděpodobně bylo nejvyšší čas je ostříhat. Nedokázala jsem si pomoct – musela jsem se porovnávat s Olivií.

„Alex, všechno se ještě zhorší. Ty…"

„Viděla jsem Caleba."

Olivia otevřela pusu. Ať už mě chtěla přesvědčovat o čemkoliv, rázem na všechno zapomněla. „Cože?"

„Od chvíle, co… zemřel, jsem ho viděla dvakrát." Potřebovala jsem to ze sebe dostat a pak udělám to, co musím. Můj Seth by tuhle potřebu označil za slabost, což byla pravda, protože jsem mrhala drahocenným časem, ale Olivia to měla právo vědět. Slíbila jsem Calebovi, že jí to vyřídím, a netušila jsem, jestli ji po útěku odtud ještě někdy uvidím. „Když jsem byla v Konventu, zaútočil na mě Řád. Jeden z jejich členů mě zabil. Byla jsem v Podsvětí a…"

„Ty jsi zemřela?!" přerušila mě tak pronikavým hlasem, až jsem sebou trhla.

„Jo, byla jsem mrtvá a pak jsem zase ožila. To je dlouhý příběh. Ale viděla jsem Caleba."

Přitiskla si ruku k srdci. „Vymýšlíš si, Alex? Protože jestli ano, přísahám bohům, že ti ublížím."

To bylo roztomilé, vzhledem k tomu, že se mě nemohla nijak dotknout, ale zazubila jsem se. „Caleb je v pohodě. Opravdu v pohodě. Většinu času hraje Mario Kart a vypadá skvěle. Ne jako…" Stáhlo se mi hrdlo. „Je v pořádku."

I v šeru jsem viděla, jak se jí lesknou oči. „Doopravdy jsi ho viděla?"

Přikývla jsem. „Chtěl, abych ti něco vyřídila. Vzhledem ke všemu, co se dělo, jsem k tomu ještě neměla příležitost."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Apollyon .***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.